

George Bernard Shaw En De Islamitische Geleerde

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

George Bernard Shaw en de Islamitische Geleerde

Text en commentaar over hun historische conversatie in 1935
Commentaar en bewerking door

Imran N. Hosein

VOORWOORD REDACTEUR:

Het volgende is de tekst van een conversatie tussen de beroemde Europese Toneelschrijver en Intellectueel, George Bernard Shaw, en de beroemde Islamistische Geleerde en Missionaris, Maulana Abdul Aleem Siddiqui. Zij ontmoetten elkaar in Mombasa, in het Britse gekoloniseerde Kenya, 65 jaar geleden op 17 April 1935.

Shaw, de literaire genie, rationalist en intellectueel, was een perfect representatief van de nieuwe in wezen Goddeloze Euro-Wereld-Orde dat zich had verhuld in de mantel van Humanisme. Die Wereldorde ontstond in de nasleep van de transformatie van Europa, dat zich veranderde van voornamelijk Christendom tot een "Een Eenogige" seculiere samenleving, en de empowerment van Europa door de wetenschappelijke, technologische en industriële revoluties. Tegen 1935 had het haar goddeloze overheersing op de rest van de mensheid opgelegd op het punt van de zwaard, en had het aanzienlijke vordering gemaakt in haar nieuwe kruistocht voor globalisering om een globale goddeloze wereld te stichten.

Maulana, aan de andere kant, mede dankzij zijn spirituele magnetisme, zijn intellectuele schittering, integriteit en zijn sympathieke persoonlijkheid, was ook een perfecte vertegenwoordiger van dat geestelijk model van een samenleving die voor het laatst in de wereld werd opgericht door Profeet Mohammed (vznh). Het was voorbestemd de goddeloze storm te overleven en over alle rivalen te triomferen aan het einde van het laatste tijdperk wanneer de goddeloze globalisering al zijn stoom verloren zou hebben.

Deze twee werelden, die de heilige en seculiere modellen van de samenleving representeren, werden opgesloten in een universele rivaliteit die de laatste tijdperk zal domineren en eventueel zal eindigen in de overwinning van het ene model en de ondergang van het ander. Het was, echter, nog niet mogelijk, voor hun twee vertegenwoordigers elkaar te ontmoeten in een staat van wederzijdse respect en om hun discussie te kunnen voeren op een beleefde en hoffelijke manier. Er zijn leringen hierin voor vertegenwoordigers uit beide werelden nu vandaag de dag.

Ik heb kleine redactionele wijzigingen in de tekst aangebracht in zulke kleine zaken als de constructie van zinnen. De reden hiervoor is, natuurlijk, het verschil tussen het gesproken en geschreven woord. Maar de inhoud van de dialoog, de taal van de sprekers (inclusief de soms verouderde taal van de Maulana), en de ideeën die werden uitgewisseld, zijn onveranderd gebleven in deze herziene tekst.

Nog belangrijker om te melden is het feit dat ik het zelf gewaagd heb, nu en dan, kritisch commentaar in te voegen waarin ik probeer bepaalde vragen en antwoorden uit de tekst te analyseren. Mijn eigen opmerkingen zijn altijd in een kleiner lettertype en verder tussen haakjes gescheiden van de tekst. Ik hoop dat deze opmerkingen voordelig zullen zijn aan de lezer en dat ze geen afbreuk zullen doen aan de schat binnen de tekst zelf.

Verder zal de lezer een biografische beschrijving vinden van de Islamitische geleerde Maulana Abdul Aleem Siddiqui, aan het eind van het document.

Imran N Hosein

On tour at Freemont Masjid in the East Bay Area of San Francisco, December 2000.

**GEORGE BERNARD SHAW
EN DE
ISLAMITISCHE GELEERDE.**

Het was woensdag ochtend 17 April 1935 toen Maulana Muhammed Abdoel Aleem Siddiqui al-Qaderi, de eminente Indiase Islamitische geleerde en missionaris die op dat moment op bezoek was in Mombasa, een ontmoeting had met George Bernard Shaw, de wereld beroemde Ierse toneelschrijver en geleerde; die op zijn beurt op doorreis was door de stad, onderweg naar het (witte) Zuid Afrika voor vakantie. Shaw rees met de Union Castle liner, Linlithgow toen het voor drie dagen een tussenstop maakte op het eiland. Gedurende deze tijd was hij te gast bij de plaatselijke Britse Magistraat van Mombasa, die een verre familielid was die hij nooit eerder had ontmoet.

Er was drama op het moment dat de Islamitische geleerde was aangekomen bij de Residentie van de Magistraat, en Shaw kwam zelf onmiddellijk uit om hem te ontvangen. Shaw was goed gebouwd, van middelmatig gestalte; een imposant figuur, een oudere Heer van adellijke afkomst. Ook stond hij te glimlachen, niet met het soort glimlach van een scepticus die alleen de hoeken van zijn lippen laat flikkeren, maar met een echte welkoms glimlach die zijn gezicht overgoot. Er was niks shavians aan hem, als de fonetische woordenspelning zou worden toegestaan, zelfs zijn kin was niet geschoren. In tegendeel had hij een lang golvende baard die hem een serene waardigheid gaf ondanks de vals gepresenteerde freudiaanse gezichts-trekken. Vol met vim en kracht, ware het niet de grijze kleur van zijn haar, baard en wenkbrauwen geweest, zou hij nauwelijks gecrediteerd kunnen worden voor de 4 maal twintig jaren die hij droeg met jeugdige drijfvermogen.

Maulana Abdoel Aleem Siddiqui aan de andere kant, was een eerbiedwaardig figuur gekleed in een deftig Arabisch gewaad. Hij was relatief jong, net drieënveertig jaar. Chronische staar (oogaandoening) en onophoudelijk intense mentale spanning hadden ervoor gezorgd dat zijn haren vroeg grijs waren geworden waardoor hij er veel ouder uitzag dan hij feitelijk was. Ook hij stond te glimlachen. Het was de sparkelende glimlach van hen wiens harten stralen van onschuld en zuiverheid. Wanneer de waarheid het hart bereikt, dan toont het gezicht zulk een glimlach.

Maulana stapte uit de auto. Er was een hartelijke uitwisseling van begroeting tussen de twee mannen. Maulana uitte enorm veel plezier bij de ontmoeting met Shaw. De Grote Oude Man reageerde direct door Maulana te vertellen dat sinds hij al zoveel had gehoord over zijn geweldige missiewerk en de nobele wijze waarop hij de Islam presenteerde, hij zelf heel graag hem wilde leren kennen, en het was een gelukkig toeval dat zij 'voor de eerste keer' elkaar konden ontmoeten in Mombasa.

Het gesprek was zeer interessant, en heel verstoken van scherpe aanvallen en sarcasme. Dit was misschien omdat de gebruikelijke rollen van interviews met George Bernard Shaw werden teruggedraaid. Het was dit keer Shaw die zijn gast de vragen bleef stellen, en wederom aandachtig luisterde naar de snelle, heldere en informatieve antwoorden die hij terug kreeg.

Hier volgt de (bewerkte) tekst van dit gedenkwaardig gesprek.

Tekst en commentaar van het gesprek.

George Bernard Shaw: Ik betreur ten zeerste dat ik gister avond niet in staat was, vanwege een eerdere afspraak, uw lezing bij te wonen, ofschoon ik erg enthousiast was dat te doen. U sprak over de 'Filosofie van Vrede' maar als Moslim had het u meer gepast als u een lezing had gegeven over de 'Filosofie van Oorlog' gezien de Islam ongetwijfeld is verspreid op de punt van het zwaard!

[Shaw's openingszin was bedoelt om de Islamitische geleerde te testen en te provoceren in een zaak die enorm gevoelig lag. De moderne Europese Intelligentie beschouwde dit onderwerp als de Achilles-hiel van de Islam. Maar Shaw was al op de hoogte van het feit dat de Islam door Euro-Christelijke schrijvers verkeerd werd gepresenteerd en gedemoniseerd. Zou de Islamitische geleerde zich haasten om een verontschuldigend antwoord aan te bieden, of zou hij het lef hebben om de stier bij de horens te pakken en een krachtig afwijzend antwoord te leveren aan de beschuldiging, zonder overweldiging en angst? Shaw's abrupte 'brutale aanval' was niet onbarmhartig. Het doel was om het psychologische profiel van zijn gast te ontdekken. Was hij gemaakt van ijzer en staal of bestond hij gewoon uit gerecycled papier? Westerse geleerden hebben deze methode voortgezet in hun interacties met Islamitische geleerden. Inderdaad was en is dit nog steeds de methode van de westerse beschaving in zijn geheel in zijn algemene betrekkingen jegens politieke, economische en strategische zaken enz., met de Islamitische wereld in het bijzonder en de verdere niet Europese mensheid in zijn algemeen. Mijn eigen geestelijke inzicht heeft mij toegestaan om dit te herkennen als de methoden van Gog en Magog.

Maulana antwoorde op een buitengewoon moedig en eerlijke manier, waarmee hij direct een prachtig voorbeeld stelde voor degenen die in zijn voetstappen zouden volgen. De Koran zelf in Surah Al- Ahzab 33:1, heeft de gelovige opgedragen te spreken op precies zo'n rechtstreekse manier. Maulana bracht Shaw beleefd maar effectief op hoogte van het feit dat hij niet was geïntimideerd en zich verder niet bezig hield met apologetiek. Maulana heeft zich niet afgedaan met een eenvoudige uitleg over de Islamitische theorie met betrekking tot het onderwerp. In plaatst daarvan ging hij meteen in op de ontkrachting van de aanklacht tegen de Islam als een Mythe, en vervolgens bood hij een gewaagde vergelijking aan met betrekking tot het gedrag van de zowel vroeg Christelijke beschaving als de moderne Europese beschaving. Dit was briljant.

Maulana had met een gelijke brutale psychologische aanval kunnen reageren dat Shaw direct op zijn plaats zou hebben gezet. George Bernard Shaw was immers een Icoon en groot beroemdheid van een Moderne Westerse beschaving die nog maar net haar kolonisatie had volbracht van bijna de hele wereld door het gebruik van bruut geweld. Verder was Shaw onderweg voor een witte-mans-vakantie in het land waar apartheid regeerde zonder een vijgenblad voor het dekken van enige vorm van de afschuwelijke schande. Maar Maulana hield zich in en koos ervoor om trouw te blijven aan het bevel van de Koran waarin Allah verklaarde.

“NODIG UIT OP DE WEG VAN UW HEER, MET WIJSHEID EN GOED ONDERRICHT, EN WISSEL MET HEN VAN GEDACHTEN OP DE BESTE WIJZE. VOORWAAR, UW HEER WEET HET BESTE WIE VAN ZIJN WEG AFGEDWAALD IS EN HIJ WEET BETER WIE DE RECHTGELEIDEN ZIJN”. (KORAN SOERAH AN NAHL 16:125.)

Ook bleef hij trouw aan de Soennah (Voorbeeld) van de Profeet Mohammed (vzmh) die het meest respectvol en eerbiedig was in zijn taalgebruik. Maulana baseerde zijn antwoord op waarheid en feiten. Het was zo respectvol en schitterend gepresenteerd dat Shaw direct tevredenheid toonde en er niet verder meer op inging. Dat was geen geringe presentatie.]

Maulana Siddiqui: Dit is een veel voorkomend misverstand ten aanzien van de Islam. Ik heb gisteravond al enig omgang gehad met dit probleem, en ik ben nu erg verbaasd waarom een geleerde van uw kaliber deze 'intussen grondig geëxplodeerde' mythe enig aandacht zou moeten schenken. Daarentegen kan ik u in het kort vertellen dat de letterlijke betekenis van het woord, Islam, 'Vrede' is.

Een authentiek verslag over de leerstellingen van de Islam is in zijn oorspronkelijke zuiverheid intact bewaard gebleven in de Koran en de Tradities. En in beide is vastgesteld zonder enige twijfel dat het gebruik van de zwaard in de Islam alleen is toegestaan bij 'moedwillige aanvallen door een vijand' en voor zelfverdediging.

Daarnaast is er een uitdrukkelijke opdracht in de Heilige Koran waarin Allah, de Allerhoogste, verklaart:

“ER IS GEEN DWANG IN DE GODSDIENST” (KORAN SOERAH AL BAQARAH 2: 256).

Dit verbied duidelijk het gebruik van geweld of dwang op het gebied van de Godsdienst. In feite voel ik dezelfde overtuiging met betrekking tot de leringen van het echte Christendom, gezien ons gevoel van redeneren ons vertelt dat als het Goddelijke openbaringen betreft en hun bron van oorsprong dus Goddelijk is, zij niet anders kunnen dan iedere vorm van geweld ten aanzien van het geloof te verbieden en haar inplanting te benaderen door middel van argumenten en rationele voordracht. Voor zover de Islam betreft zegt de Koran duidelijk:

“ZODAT ZIJ DIE VERGAAN VANWEGE EEN DUIDELIJK BEWIJS VERGAAN; EN ZIJ DIE OVERLEVEN VANWEGE EEN DUIDELIJK BEWIJS OVERLEVEN” (QUR'AN: AL-ANFAL: -8:42).

De Islam heeft een specifieke methode vastgelegd voor haar verkondiging. Het was deze methode die zulke positieve resultaten heeft opgeleverd. De verspreiding van de Islam en de acceptatie hiervan door alle 'voor redevatbare mensen' is uitsluitend te wijden aan de naleving van Moslims van de Koranische opdracht die verklaard.

“NODIG UIT TOT HET PAD VAN UW HEER, MET WIJSHEID EN GOED ONDERRICHT, EN WISSEL MET HEN VAN GEDACHTEN OP DE BESTE WIJZE. (KORAN SOERAH AN NAHL 16:125.)

De Geschiedenis getuigt van het feit dat ***“Christus consubstantieel verklaard was met de vader”*** (Gibbon) door het concilie van Nicea, bijeengeroepen door Constantijn in Bithynia in het jaar 325 N.C. Een inspanning werd gemaakt om het geloof in de 'Godheid van Christus' af te dwingen. Christenen weigerden zich te onderwerpen aan deze overtuiging, niet alleen in Europa, maar evenzo in de heilige stad Jeruzalem. Dit resulteerde in een zeer afschuwelijke en bovenal onmenselijke slachting van duizenden onschuldige mensen. Maar desondanks zal ik hier nimmer het echte Christendom verantwoordelijk voor houden. Integendeel, het waren die kerkvertegenwoordigers die de harten van de mensen wilden imponeren met hun macht en grootheid, en die autoriteit in hun priesterlijke stand wilden behouden, en daardoor terecht opgezadeld kunnen worden met alle schuld van dien.

Evenzo de bloedige oorlogen beter gekend als 'De Kruistochten' waren het resultaat van de machiavellistische machinaties van precies zo'n geïnteresseerde kerkelijke groep mannen. Zij beseften dat de compromisloze prediking van de “Eenheid van God” door de Islam een groot obstakel was op hun

weg, en hunzelf gefabriceerde Goddelijk gezag op het spel stond. Daarom lanceerden zij een gewetenloze campagne tegen de Islam en de Moslims. Zij waren de aanzet 'het Middeleeuwse goedgebouwde' Europa mee te slepen in deze zogenaamde Heilige Oorlogen, door het verspreiden van verhalen over gruweldaden die de Moslims zouden hebben uitgevoerd op Christenen. Zij beschreven de Moslims als heidenen en onverbeterlijke vijanden van de Christelijke Godsdienst, Eigendom en Personen. Uiteraard zijn het daarom deze hoogwaardigheids-bekleders van de kerk degenen die verantwoordelijk gehouden kunnen worden voor deze wrede, langdurige en zinloze oorlogen. De schuld (blaat) kan niet worden toegeschreven aan de oorspronkelijke leer van het Christendom of de Islam, noch voor deze redenen, de Moslims. Bovendien, als we veronderstellen dat sommige Moslim heersers en stammen werden gedreven door 'de lust van verovering' met als gevolg dat zij 'agressors' werden, lang na de komst van de Islam natuurlijk, waardoor zij de honden van de oorlog lieten wegglijden puur voor hun eigen zelfverheerlijking, dan kunnen wij, om eerlijk te zijn, die individuen veroordelen voor hun laakbare handelingen, en zeker niet de Islam.

Ik heb recentelijk bepaalde opmerkingen gemaakt in een van mijn toespraken in Durban, en gezien ze nu zeer relevant zijn zal ik ze voor jou herhalen.

(Dit zeggende, las zijn Eminentie de volgende passage voor uit een boekje dat hij met zich mee droeg)

“Als bepaalde landen ondergedompeld in heidendom en bijgeloof en onwetend omtrent de ware leerstelling van de religie, oorlog voeren in haar naam, dan is de misdaad voor hen en kan er geen schuld worden toegeschreven aan de religie. Waren er ook niet miljoenen mensen gedood tijdens de grote oorlog in de naam van vrede en rechtvaardigheid met het lovenswaardige doel van het beschermen van rechten van zwakkere naties? Moeten we nu dan ook deze humane en edele eigenschappen veroordelen omdat sommige staatsmannen misbruik maakten van deze termen en goedkeuring verleenden voor de onmenselijke slachtingen voor het bereiken van hun eigen egoïstische doeleinden?”

George Bernard Shaw: Er is geen twijfel dat fanatiekelingen van de Roomse kerk, voor een groot deel, verantwoordelijk waren voor deze trieste gebeurtenissen en de zuivere leringen van het Christendom hebben niets te doen met hun gebeuren. En het mag ook worden toegegeven dat er een groot aantal misverstanden heersen over de Islam en dat het op grote schaal wordt gemisrepresenteerd. Maar zijn de Moslims wereldwijd in overeenkomst met uw interpretatie? Geloven zij ook dat de Islam niet was, noch mag worden verspreid met dwang?

[Shaw had het antwoord gekregen dat hij wilde. Hier was een geleerde die respect gebod. Dus nu nam hij de gelegenheid die hem was geboden om zoveel mogelijk informatie los te krijgen over de Islam uit een bron van eerste hand [the horse's mouth]. Tijdens haar confrontatie met de Islam was de Westerse wereld meer bezorgd omtrent de Moslim's toevlucht naar geweld dan voor iedere andere onderwerp. De Moderne Westerse wereld zou al haar middelen inzetten om ervoor te zorgen dat de Jihad nooit weer plaats zou vinden. De Profeet (vzmh) daarentegen, had voorgespeld dat er een groep onder zijn volgelingen zal zijn die de Jihad nooit zouden verlaten tot aan de laatste dag. “Vechten voor de Islam”, en de 'Verspreiding van de Islam met geweld' waren niet synoniem. Wat was het denken van de hedendaagse Moslim op het gebied van vechten? Shaw was dan misschien niet op die wijze naar een antwoord aan het vissen bij de vraag “vechten voor de Islam.” maar deze manier van 'vissen' vanuit het Westen gaat nog altijd door tot aan de dag van vandaag.]

Maulana Siddiqui: Iedere Moslim is verplicht dit te onderschrijven, omdat alles wat ik zeg, precies is wat de Koran zegt en mijn eigen kijk of opvattingen hebben hier niets mee te maken. Er zijn vele boeken geschreven over dit onderwerp. Syed Amir Ali, Sir Syed Ahmed Khan, Allama Shibli en vele andere geleerde doctoren van de Islamitische Theologie hebben dit onderwerp met alle aspecten uitvoerig behandeld in hun boeken.

[Maulana Siddiqui vermeed op juiste wijze uitgebreider antwoord te geven. Er was geen noodzaak voor hem om in dit stadium van het gesprek Shaw specifiek te informeren over de bestaande voorwaarden die de Moslims vereisen om te vechten. Zoals bijvoorbeeld de verplichting bestaat te vechten om de onderdrukten te bevrijden, met name in situaties waar de onderdrukten zelf schreeuwen om hulp. (*Koran: al-Nisa -4:75; al-Hajj -22:39-40; etc*). Zelfs de stenen van het Heilige land schreeuwen vandaag de dag richting de Moslims te vechten om het Heilige land te bevrijden*. Door op deze korte en snelle manier te reageren gaf hij Shaw de kans zich te wenden tot een ander onderwerp. En dat is dan ook precies wat hij deed.]

George Bernard Shaw: Ik weet dat er een aanzienlijke hoeveelheid eendracht bestaat tussen de Islam en het Christendom!

Maulana Siddiqui: De correspondentie is niet slechts nominaal of oppervlakkig, de Koran vermeldt uitdrukkelijk dat wanneer de ultieme bron of oorsprong van een geïnspireerde of geopenbaarde Goddelijke religie het wezen van God is, dan is eenparigheid van stemmen in dergelijke openbaringen onmisbaar. De Islam is opgevat als een nieuwe religie. Maar volgens de Koran is de religie gepredikt door Mohammed (vrede zij met hem) de zelfde die werd verkondigd door alle ware profeten van 'Abraham tot aan Jezus' (vrede zij met hen allen). God heeft ze allen afgevaardigd voor de verspreiding van veel dezelfde leringen. Het was pas toen hun oorspronkelijke leringen gemanipuleerd en corrupt waren, en hun authenticiteit dubieus werden, dat de Almachtige God de laatste Profeet zond en het laatste boek, om te herhalen, te bevestigen, en zijn oorspronkelijke bericht te voltooien. De Heilige Koran maakt dit duidelijk door te zeggen dat:

“HIJ HEEFT AAN U DE GODSDIENST OPGELEGD WAT HIJ ERVAN AAN NOAH HEEFT OPGEDRAGEN, EN HETGEEN WIJ AAN U (MUHAMMED) GEOPENBAARD HEBBEN EN WAT WIJ ERVAN AAN IBRAHIM, MOESA EN ISA HEBBEN OPGEDRAGEN: DAT JULLIE DE GODSDIENST ONDERHOUDEN EN NIET VERDEELD RAKEN” (Koran: As-Sjoera – 42:13)

George Bernard Shaw: De vertaling van de Koran die ik heb gelezen onderbouwt zeker jou uitspraken. Ik heb zeer de voorkeur gegeven voor een vertaling gemaakt door iemand die heeft gekozen voor een andere variant van rangschikking van de verzen dan aan die over het algemeen wordt gevolgd door andere vertalers. Ik had het altijd bij me tijdens mijn tour door Marokko en Algerije, en mijn zo nu en dan verwijzingen naar de inhoud bewezen een blijvende bron van afleiding en een nieuwsgierig amusement voor de Moslims van deze landen. Het is een van de edities van 'Every Man's Library' en ik sommige van de uitgevers aanbevolen voor een bredere publiciteit.

[Hieruit kunnen we opmaken dat Shaw niet alleen de Engelse vertaling van de Koran had gelezen, maar dat hij ook het voordeel erin had bestudeerd, en er zelfs van tijd tot tijd uit had geciteerd. Dit was een belangrijke demonstratie van de afwezigheid van vooroordeel in zijn hart.]

Maulana Siddiqui: De vertaling waar u naar verwijst is van Mr. Rodwell!

George Bernard Shaw: Ja.

Maulana Siddiqui: Er is geen twijfel dat de Heer Rodwell grote hoeveelheid aan energie en industrie heeft besteed in het vertalen van de hoofdstukken van de Koran op chronologische volgorde van de openbaring. Maar gezien het feit zijn kennis van de Arabische literatuur en Islamitische geschiedenis niet voldoende breed en diep was, bevat een aanzienlijk aantal vertaalde passages enorm veel misleidingen en dergelijke flagrante fouten, (die ik in geen geval toeschrijf aan opzet van zijn kant, maar zoals ik al eerder heb gezegd kunnen zij het gevolg zijn van zijn beperkte kennis beperkte kennis in voormelde sferen) dat

zij waarschijnlijk de verkeerde indruk over de Islam zullen maken. Wat de vertalingen van de Koran betreft zou ik u willen aanraden te lezen: 'De betekenis van de Glorieuze Koran' door de Heer Marmaduke Pickthall en Ik ben er zeker van dat de inzage daarin u zal toelaten aanzienlijk meer waardering te vinden in de prachtige schoonheid, de sublieme transcendentie en de aansprekende en indrukwekkende stijl van de Koranische richtlijnen. Daarentegen beweer ik niet te zeggen dat het een perfecte versie is van het origineel. U bent zelf een fantastische schrijver dus u weet ook dat al hebben we te maken met de bekwaamste en beste vertaler, hij kan nooit de kracht en helderheid van uw originele schrijven transporteren wanneer hij ze vertaalt naar een andere taal.

George Bernard Shaw: Het is waar dat de geest van het origineel niet kan worden getransplanteerd in de vertaling naar een andere taal, en het zelfde is het geval in de vertaling van de Bijbel. Maar desondanks hebben ze nu een zeer hoog standaard bereikt, en het proces van verhogen wordt nog altijd voortgezet.

[Bij het maken van deze verwijzing naar de Bijbel presenteerde Shaw een kans voor Maulana uit te werken rond een thema waarop hij eerder commentaar had gegeven. Met name omtrent de wijzigingen die zijn aangebracht aan het woord van God in de Thora en de Evangelie. Maulana snel en moedig greep direct de kans die hem werd gepresenteerd]

Maulana Siddiqui: Hoewel de vertalingen van de Bijbel de hoogste staat van perfectie kunnen bereiken vanuit het standpunt van de taal, kan men onder welke omstandigheden dan ook, niet zeggen, dat ze de oorspronkelijke boodschap van het Christendom bevatten of dat het de waarachtige versies zijn van de leringen van Jezus Christus. U weet dat de zuivere oorspronkelijke boodschap van de Evangelie, zoals die door Jezus is geleverd, niet meer bestaan. Er is geen origineel manuscript meer van het Evangelie en vele corrupties hebben tal van tegenstrijdige teksten geproduceerd. En zo werd verwarring nog erger verward, en kon de zoeker van waarheid zijn dorst niet lessen op zijn waterbron. De Koran, in contrast, is bewaard gebleven op zodanige wijze dat er geen enkele sprake is geweest van ook maar de geringste verandering, zelfs niet in mate van een letter of een stip. Dus als we willen weten wat de echte leer is van het Christendom, moeten we haar in de Koran zoeken.

George Bernard Shaw: Is er echt geen enkele verandering in de Koran aangebracht? Is het absoluut behouden in zijn oorspronkelijke vorm? Wist Profeet Mohammed hoe te schrijven, en is zijn schrijven nog in bestaan?

[We moeten ervan uitgaan dat deze vragen allemaal in oprechtheid werden gesteld. Ze onthullen veel onwetendheid richting de vraagsteller op fundamentele zaken met betrekking tot de Islam en de Profeet. Een onwetendheid die op mysterieuze wijze is blijven volhardden in het westerse denken tot aan de dag van vandaag. Maar ze impliceren ook Shaw's stilzwijgende acceptatie jegens de aanklacht van de Koran dat de Thora en de Evangelie werden herschreven door mensen die vervolgens het woord van God veranderen.]

Maulana Siddiqui: Er is een volledig en authentieke record van elk hoofdstuk, ja zelfs van elke vers, en ik zou zelfs kunnen zeggen van elk woord van de Koran. Onmiddellijk na de openbaring van een vers of verzen werden er door de Profeet speciale schrijvers uitgenodigd (geroepen/ geboden) voor de optekening van deze openbaringen. Hij zou dan hetzelfde dicteren voor hen terwijl zij dit op hun beurt opschreven. Dan wanneer zij het hadden geschreven, vroeg hij hen te reciteren wat zij hadden opgeschreven. Na ernaar te luisteren en te verifiëren, legde hij hen de betekenis ervan uit.

De manuscripten in het handschrift van een van de meest geëerde en betrouwbare onder de Schriftgeleerden, Zaid bin Thabit, zijn intact gebleven in de archieven van Constantinopel en Medinah. De huidige Korantekst is een exacte kopie van het origineel, en de kopieën van de Koran in de wereld van vandaag verschillen ook in niets van elkaar, zelfs niet betreffende een punt, komma of streepje.

George Bernard Shaw: Wat! Zijn er leestekens in de Koran?

Maulana Siddiqui: De leestekens in het Engels bestaan uit komma's, dubbele punten, puntkomma's, punten etc., maar de principes van de Koranische spraakleer omhelzen talrijke tekenen van een ander soort. Bijvoorbeeld daar waar een stop verplicht is in bepaalde plaatsen, is het vrijwillig op andere plaatsen; sommige eindes worden volledig uitgesproken, terwijl andere stil zijn, enz. De juiste accenten, uitspraken, accurate stopmomenten, enz., zijn zo ingewikkeld en moeilijk in verwerving, dat de Koran dictie is uitgegroeid tot een aparte kunst, en overvloedige volumes zijn geschreven over de theorie en praktijk.

George Bernard Shaw: Dit alles is nogal verbazingwekkend en nieuw voor mij. Ik was ook verbaasd te horen dat u een toespraak over “de Islam en wetenschap” heeft gegeven in Nairobi. Wat ik erg moeilijk te begrijpen vind is hoe je een eventueel aanwezig beeld van Hemel en Hel kunt presenteren op de manier zoals hij is gepresenteerd in de Koran, op zo'n overtuigende wijze jegens personen vertrouwd met de wetenschap, wiens geest gewend is om niets te aanvaarden zonder zichtbaar of tastbaar bewijs?

Ik houd de Profeet van Arabië in grote achting en ik kan begrijpen dat het bijna onmogelijk moet zijn geweest, dit ongeletterde, onwetende, en pervers ras, verzonken in de atmosfeer van uiterst morele verdorvenheid, schuldig omtrent het plegen van de meest gruwelijke misdrijven, te beperken en te spenen. En het zou waarschijnlijk op soortelijke wijze onmogelijk zijn geweest om deze mensen met enthousiasme te laten streven naar gerechtigheid en hoger moraal en deugden te laten assimileren, zonder deze ontzagwekkende beelden van Hemel en Hel te projecteren. Het was misschien ook juist om deze reden, dat zo'n verschrikkelijk en intens ontzagwekkend spektakel van de Hel, en een even boeiend en verleidelijk imago van de Hemel als een land vloeiende met melk en honing, moest worden voorgelegd aan hun visie.

Ik heb ook veel bewondering voor de krachtige en opvallende dictie van de Koran. Wat elegante gratie en schoonheid kenmerkt de passage die de vreselijke scene van de “Dag des Oordeel” beschrijft, en, bij de behandeling van kindermoord dramatisch afbreekt bij de vraag: *“Voor welke misdaad werd jij gedood”* *“(Koran: Al-Taqwir-81:8)* tegen een onschuldig kind dat levend werd begraven of ter dood werd gebracht. Ik ben van mening dat dit de meest effectieve manier is voor het creëren van blijvende indruk in de geest van de mensen. Maar ik ben bang dat ik ben afgedwaald, zowaar ik heel graag wil begrijpen hoe het probleem van de Hemel en de Hel zou kunnen worden opgehelderd in het licht van de wetenschap.

[Opnieuw is het Shaw die het gesprek leidt. Hij veranderde steeds weer het onderwerp van het gesprek om zoveel mogelijk voordeel te halen uit dit gesprek met een autoriteit over de Islam. Na Maulana te hebben verhoord over de Koran keert Shaw nu zijn aandacht op de psychologie van de religie. Hij veronderstelde dat de Koran van de Profeet (vzmmh) zelf gekomen is, waarvoor hij tot nu toe nooit is uitgedaagd anders te denken. Maar zijn commentaar over de aard van de beschrijving van Hemel en Hel in de Koran openbaren enig begrip voor de Godsdienst-psychologie van de Koran. Maulana had voorzichtig weten uit te leggen dat de Koranische beschrijving was bedoeld voor wereldlijke menselijke begrippen, maar kon nooit echt de transcendentale realiteit van Hemel en Hel beschrijven.

Het was toen Shaw zich wende tot de epistemologische uitdaging die betrokken is bij de verdediging van het geloof in Hemel en Hel, dat Maulana werd geleid tot dat slagveld dat getuige was van de meest gevaarlijke van alle aanvallen ooit gelanceerd tegen de religieuze levenswijze. Het moderne westen zag met slechts 'een' oog, het externe. Het interne oog was blind. Dus stond het westen erop dat kennis alleen uit externe observatie en experimenten kon komen. Wat niet kon worden waargenomen was geen weten. En als iets niet geweten kon worden, dan, voor alle opzichten en doeleinden, bestaat het niet. Zo was er dus geen werkelijkheid buiten de materiële werkelijkheid. Het epistemologie dat het westerse materialisme produceerde kon zich niet schikken voor

een geloof in de Hemel en Hel. Hoe zou de geleerde van de Islam reageren op deze diepgaande epistemologische uitdaging?]

Maulana Siddiqui: U bent een meester in de kunst van schrijven, en uw betoverende en romantische literaire producties met uw magische pen, creëerden een revolutie in de mentaliteit van de lezer. Ik ben er dus van overtuigd dat u het op dit punt met mij eens zult zijn dat materiële taal onmogelijk kan figuren als een gepaste voertuig waarmee men nauwkeurig de betekenis kan overbrengen en de realiteit van geestelijke problemen en verschijnselen. In feite is dit niet mogelijk zonder de hulp van metaforen en vergelijkingen die analogisch worden gebruikt. Men moet daarom dit feit in gedachten dragen, en er moet rekening gehouden worden met de manier van uitdrukking daar waar de Koran Hemel en Hel beschrijft. Tegelijkertijd met zulke illustraties die hun beroep op fysieke zintuigen beperken, de Almachtige God bepaalt echter, en in de meest duidelijke termen, dat wij niet al te nieuwsgierig moeten zijn betreffende de ware aard van de zegeningen omtrent de Hemel.

“EN GEEN ZIEL WEET WELKE VERKOELING VAN DE OGEN VOOR HEN VERBORGEN WORDT GEHOUDEN, ALS BELONING VOOR WAT ZIJ PLACHTEN TE DOEN” (KORAN: AS-SADJDAH 32:17).

Volgens de Tradities moeten we niet, onder geen omstandigheden, voorstellingen hiervan maken op een manier vergelijkbaar met objecten van deze wereld. *“De realiteit van hun samenstelling (gesteldheid) is noch ooit gezien door het menselijk oog, noch hebben oren ooit geluisterd naar woorden die in staat zijn dit uit te drukken. Het ligt inderdaad buiten de grenzen van de menselijke verbeelding, en zelfs een oppervlakkig surrogaat daarvan kan niet worden gevisualiseerd”*

Hoe kan beweerd worden ten opzichte van deze uitspraak en uitleg dat de zegeningen van de Hemel enigerlei wijze vergeleken kunnen worden met dat wat ons blij maakt of bijdraagt tot ons geluk in deze wereld? De waarheid van de zaak ligt elders. In feite, materiële vooruitgang en comfort evenredig met de mate van begrip en uitvoering volgt als vanzelfsprekend vanuit onze naleving van natuurlijke of natuurkundige wetten. Zo ook bereikt men de hoogst mogelijk spirituele zegeningen en gelukzaligheid in verhouding tot trouw of het naleven van spirituele wetten en hun omzetten in praktijk. Omgekeerd brengt hun overtreding spirituele marteling en tegenspoed teweeg.

Als volgens de wet van vooruitgang alles op weg naar voren is, moet hier natuurlijk een hoogtepunt voor zijn, en voorbij dat punt kan er niet meer vooruit worden gegaan. Comfort of geluk en verdriet of lijden zijn twee toestanden die een persoon ervaart in het leven, en dus moet er een extreem punt zijn voor beide van deze staten. Dit zeer extreem punt van plezier of geluk wordt Hemel genoemd, en het uiterst punt van verdriet de Hel.

Net zoals er materiële middelen zijn die ofwel kunnen bijdragen tot geluk of instrumenteel kunnen zijn in het lijden van deze wereld, zo moet er ook een soort van media zijn dat een toestand van gelukzaligheid kan creëren, of pijn en lijden kan produceren in de andere wereld. Een metaforisch woord-beeld van het voormalige werd geschetst om de Hemel te af te beelden en een enorm verschrikkelijk en afschuwelijk portret van martelingen werd opgesteld om de Hel te symboliseren. Nu, die andere wereld, die wij spiritueel of hemels noemen, is noch als deze materiële wereld, noch zuiver geestelijk, zonder enig manier in verbinding met de materie, en waar er alleen maar zielen zijn volkomen vrij van de materie.

De mens, lichaam en ziel bij elkaar, is verantwoordelijk voor zijn of haar daden (activiteiten). Vandaar dat de ziel in samenwerking met de kwintessens van deze fysieke organisme de aard van geluk of verdriet zal tegenkomen geschikt aan de omstandigheden in de wereld.

Nu blijft alleen nog over de materie te definiëren. Maar zoals u weet is dit niet mogelijk zelfs niet in de huidige stand van de wetenschappelijke vooruitgang. Want wat materie nou eigenlijk is, blijft nog altijd een raadsel dat niet is opgelost, ondanks diverse pogingen die zijn gemaakt door de beste menselijke

hersenen. Verre van het wel slagen het chemische te analyseren, zijn de grootste wetenschappers er nog altijd niet in geslaagd de werkelijkheid hiervan in beeld te brengen. Het hoogtepunt van het wetenschappelijk onderzoek Up-to-date is de bevestiging van de “Theorie van Protonen en Elektronen” volgens welke, deze golfstralingen de basis van het universum zijn, en elk fysiek lichaam in zijn vaste vorm is het resultaat van juist die stralingen.

Dit is wat het tijdschrift “The World of Wonder” zegt over de materie: Materie lijkt erg solide, maar mannen van de wetenschap vertellen ons dat als alle ruimtes in de atomen die onze lichamen maken werden afgeschafte, en de kern en elektronen van de atomen waren geconcentreerd in een massa, de hele kwestie van het lichaam van een volwassen man zo klein zou zijn dat het niet gezien kon worden met het blote oog.

Dus als het mogelijk is voor een wetenschapper te accepteren zonder positief bewijs dat een gemiddelde elektron een paar duizend miljoen keer per seconde rond de kern vliegt, en de vorming van vaste fysieke organismen op hun golf van straling kan baseren, zou het voor hem ook niet moeilijk moeten zijn de ziel en lichaam voor te stellen in een vorm die geschikt is aan de voorwaarden van het soort geluk of verdriet die ons te gemoed gaat in het “Grote Hiernamaals”. Een zeer wazig beeld van deze staten kan worden ervaren in die vreemde ervaringen, die wij dromen noemen.

[De Islamitische geleerde was goed thuis in de Moderne gedachtegang. Hij hield zichzelf Up-to-date omtrent de laatste ontwikkelingen in de natuurkunde. En ook had hij diep gedronken uit de fontein van de door de eeuwen heen verzamelde Islamitische wetenschap. Hij was dus instaat om in reactie te voldoen aan de grote uitdaging waartoe Shaw hem had opgeroepen om te reageren toen hij hem uitnodigde om de zaak voor het geloof in religieuze transcendenten waarheden te presenteren in een tijdperk die (visuele) observatie erkend als enige middel van het verwerven van kennis. Ongeacht wat de moderne filosoof zou kunnen denken over het antwoord van Maulana is het een belangrijk feit op te merken dat het Shaw tevreden stelde. Dit was de Islamitische geleerdheid 65 jaar geleden. De Moderne natuurkunde heeft aanzienlijke vooruitgang geboekt sinds 1935. Geleerden van de Islam in dit tijdperk zouden sterk kunnen profiteren door het voorbeeld van Maulana te emuleren.]

George Bernard Shaw: Dit is echt een heel mooi, welsprekend en bevredigend uitleg, maar zullen de Moslims van 'vandaag de dag' bereid zijn het te accepteren?

Maulana Siddiqui: Deze beschrijving is absoluut geen verzinsel van mijn hersenen. In tegendeel, zoals ik al eerder zei, verkondigt de Koran dit zelf. Ik kan geen enkele aanspraak maken op eer of hulding, zelfs niet voor de wijze van beschrijving, omdat mijn grote voorgangers, Imam Fakhrudin Razi, Ghazzali, en Mohiuddin Ibn Arabi, bij het aanspreken van verhelderde filosofen zoals u, zich hebben uitgedrukt in soortgelijke bewoordingen. Als ik het in de Oosterse stijl zeggen mag, heb ik alleen maar een paar kruimels verzameld van hun tafels van schitterende feesten.

[De lezer zou gefascineerd zijn te leren dat Maulana Dr. Ansari, student en discipel van Maulana Siddiqui, in 1973 een meesterwerk van de Islamitische geleerdheid publiceerde. Het was een twee – volume werk met de titel “De Koranische Funderingen en Structuur van de Moslim Gemeenschap” en daarin beschrijft hij in geruime details, precies de opvatting van Hemel en Hel, die zijn eminente leraar hier nu presenteerde aan Shaw. Dr Ansari was op zijn beurt, de geliefde leraar en spirituele gids van de bescheiden redacteur van deze tekst.]

Alle leringen van de Islam zijn rationeel. Er zijn geen mysteries of dogma's. Ze dienen slechts te worden toegelicht op de juiste manier om hun juiste betekenis door te geven. Het is moeilijk om de literatuur van enig kunst te begrijpen waar we niet vertrouwd mee zijn. Vandaar dat, om de problematische punten van enig kunst te begrijpen en te assimileren, we eerst kennis moeten vergaren en intieme kennismaking moeten cultiveren met de bijzondere kunst. Als we dan hun oplossing zoeken in het licht van deze kennis, **kunnen we ze** gemakkelijk begrijpen.

[In deze fase van het gesprek kwam de gastvrouw van de Heer Shaw er tussen beide, waarop de Heer Shaw Maulana Siddiqui aan haar introduceerde. De Heer Shaw aansprekende, zei ze dat het al bijna tijd voor hem was om naar de haven te vertrekken. De Heer Shaw zei dat hij nu zeker moest gaan en, zich kerende tot zijn Eminentie, zei hij]:

George Bernard Shaw: Uw conversatie is zo interessant en informatief dat ik het voorrecht zou willen hebben nog jaren van uw gezelschap te mogen genieten, maar helaas, moet ik zo vertrekken.

Maulana Siddiqui: Ik wens ook vurig het voordeel te hebben van gedachte te wisselen met zo'n beschaafde geleerde als uzelf, vooral wanneer ik merk dat zelfs een onvoldoende kennis van de Islam vanuit niet authentieke en misschien zelfs besmetten bronnen toch een positieve en optimistische verklaring bij u heeft opgeroepen met de betrekking tot de Islam, dat:

“De toekomstige religie van geleerde, beschaafde en verlichte mensen de Islam zal zijn”

Ik zou graag met u verder spreken over de diepzinnige filosofie en psychologische waarheden die de Koran uiteenzet, zodat een begaafd en erudiet geleerde van uw streken en een genie, perfect vertrouwd met de smaak en mentale stromingen van de beschaafde wereld, ze aan hen kan presenteren op een effectieve en wenselijke manier.

George Bernard Shaw: Het spijt me echt enorm dat ik maar zo'n korte tijd heb veilig kunnen stellen voor een gesprek met een geleerde heilige zoals u.

Maulana Siddiqui: Ik ben desondanks toch dankbaar voor deze mogelijkheid en zal gebruik maken van de gelegenheid om u de gedrukte exemplaren van twee van mijn lezingen aan te bieden over de “Religieuze en Wetenschappelijke Vooruitgang van de Wereld” en “Spirituele Cultuur in de Islam”, die ik onlangs in Durban heb verzorgd. Tevens geef ik u dit boekje over “Islam” van mijn vriend, de Heer Elias Burney, M.A. hoogleraar economie aan de Usmania Universiteit, Hyderabad Deccan (India). Hij heeft een geordende verzameling van de Koranische Verzen onder verschillende hoofden, met toelichting gemaakt. Ik hoop dat u deze boeken van enig nut zal vinden. U kunt vrijelijk contact met mij opnemen voor enige punt van deze, of ieder ander boek over de Islam. Het zal een eer voor mij zijn te reageren op uw vragen, zover mijn kennis reikt.

George Bernard Shaw: Er is geen twijfel dat uw manier van presenteren van de Islamitische leer erg boeiend is. Maar zal het orthodoxe deel van de Moslims in overeenstemming met u zijn?

[Maulana reageerde op de vraag door zijn vertrouwen uit te spreken, dat zelfs de meest orthodoxe onder de Moslims het eens zouden zijn met zijn opvattingen. Maulana Dr Ansari verwijderde de werkelijke tekst van het antwoord om redenen die voor deze redacteur niet duidelijk zijn. Hij zou het kunnen hebben gedaan mogelijk omdat zijn leraar en mentor, Maulana Siddiqui, misschien later zijn mening veranderde omtrent een zaak behandeld in zijn antwoord.]

George Bernard Shaw: Ik ben erg voldaan en blij om kennis met u te maken, en het zal de meest waardevolle herinnering zijn aan deze reis van mij.

(Terwijl zij elkaar een afscheid bieden, wenste zijne Eminentie Shaw een Bon Voyage (goede reis) en scheiden hun wegen. George Bernard Shaw werd gezien op de veranda zwaaiend met zijn handen, tot dat de auto die de geleerde van Islam uit het zicht nam verdwenen was)

[Wat het meest opmerkelijke is aan dit gesprek, is het feit dat Shaw geen vijandig criticus was van de Islam. Toch was hij misschien wel de meest bekende westerse intellectueel van zijn tijd. In tegendeel toonde hij opmerkelijk veel respect voor Profeet Mohammed (vzmh) en had oprechtheid geopenbaard in de hoffelijke manier waarop hij

de eminente geleerde in de Islam groette, ontmoette, en afscheid nam. De trieste werkelijkheid van vandaag is dat dergelijke westerlingen zoals Shaw bijna uitgestorven zijn. Het is bijna onmogelijk geworden om dergelijke markante persoonlijkheden te vinden tussen de huidige seculiere westerse intellectuele elite, of bij de niet Europese nakomelingen die kunnen delen met George Bernard Shaw in zijn opvatting, dat, ***“De toekomstige religie van opgeleide, beschaafde en verlichte mensen de Islam zal zijn”*** De wereld ervaart geen vooruitgang. In tegendeel is het nu het uitschot van de mensheid die de wereld nu onder controle hebben, en die ook hel-gebogen zijn de geest van de gehele mensheid te beheersen. De mensheid moet kiezen of Mohammed (vzmh) te volgen of de Goddeloze Moderniteit. Er is geen andere keuze!]

Introductie

Maulana Mohammed Abdul Aleem Siddiqui Al-Qaderi

Elke religie en elke ideologie heeft in ieder tijdperk zijn grote exponenten die de zaak, die ze koesteren en handhaven, op een voortreffelijk manier verpersoonlijken, en wiens arbeid voor die zaak mijlpunten zijn in de menselijke geschiedenis. Een van deze Grote persoonlijkheden van de eerste eeuw helft van de twintigste eeuw was Maulana Shah Mohammed Abdul Aleem Siddiqui Al-Qaderi (ra). Geboren in het Zuid-Aziatische subcontinent steeg zijn edele ziel voorbij de beperkingen van het grondgebied en ras. Terwijl hij het Islamitische alsook het Westerse onderwijs absorbeerde in, steeg hij door het beste van de oude en moderne disciplines te combineren en werd hij een voornamelijke exponent van de boodschap van de orthodoxe Islam aan de moderne mensheid. Maar het meest kenmerkende aspect van zijn persoonlijkheid was het spirituele magnetisme dat hij uitstraalde en die de geesten en harten geboeid hield van allen die zijn pad kruisten.

Met deze grote eigenschappen van hoofd en hart, reisde hij voor 40 jaar voortdurend van stad naar stad, van land naar land, en van werelddeel naar werelddeel in de nobele missie van Da'wah en Tabliegh, totdat zijn arbeid van de liefde voor de geestelijke hervorming en de verheffing van de mensheid een groot deel van de wereld had bedekt. Miljoenen van de menselijke zielen die behoren tot verschillende rassen en nationaliteiten in Azië, Afrika, Europa en Amerika hebben geestelijke zegeningen ontvangen door zijn dynamische en stralende persoonlijkheid. En tal van Islamitische Missie-verenigingen, Moskeeën, Scholen, Ziekenhuizen, Bibliotheken, Weeshuizen en Tijdschriften ontstonden in het kielzog van zijn onsterfelijke missionaire arbeid. Hij werkte met intensieve toewijding voor de zaak van de Islam en de mensheid tot dat zijn edele ziel terug keerde naar Allah's Barmhartigheid, te Madinah in het jaar 1954.

De Aleemiyah Instituut voor Islamitische Studies werd opgericht in Karachi, Pakistan, in het jaar 1964 als erbetoon aan de nagedachtenis van Maulana Siddiqui.

Zie ons boek: *“Jeruzalem in de Koran”* (Jeruzalem in the Qur'an) gepubliceerd in de Ansari Memorial Series **Het grote Twee-volume werk van Maulna Dr Ansari getiteld: ***“De Koran funderingen en structuren van de Moslim gemeenschap”*** evenals de bovengenoemde boeken en andere boeken in de Ansari Memorial Series, kunnen worden besteld via E-mail naar het volgend adres: inhosein@hotmail.com

Zie ook de website: www.imranhosein.org

Een reactie:

Het (bewerkte) document ziet er perfect uit. Ik moet toegeven dat het commentaar 't echt tot leven heeft gebracht. Ik heb het eerder gelezen, maar nog nooit gerealiseerd hoe deze enkele woorden van de grote Sheikh zijn immense persoonlijkheid, zijn kennis, zijn levering, zijn houding en waardigheid afspiegelen. En ik ben evenzo verbaasd over zijn Engels. Denkende aan een man uit het (Indiase) subcontinent met een

diploma van een lokale universiteit in de eerste helft van deze eeuw – hoe zou zijn Engels zijn geweest? Pedante op zijn best, hilarische (belachelijk), zo niet, afschuwelijk, in het slechtste geval. En hier is een man die niet alleen staat te praten in de straten van Londen; hij bedwelmd ook het “Brein van Groot Brittannië” met zijn lengte, breedte, en diepte van de kennis, net zoveel als met zijn Engels!

Subhaan Allah!

Muhammad Alamgir. Sydney, Australië